

[lb Christensen]

Jeg vil gerne til sidst komme ind på spørgsmålet om musefældeklousul eller ikke musefældeklousul. Jeg har set statsministeren refereret for, at der ikke er tale om en gammeldags musefældeklousul, og jeg forstår altså statsministeren på den måde, at en gammeldags musefældeklousul er sådan én, der er skrevet ned. Det, der altså er tale om, kan man forstå, er en nymodens musefældeklousul. Det er altså sådan én, der ikke er skrevet ned, og da det er en musefældeklousul mellem hædersmænd, kan man vel ikke kalde det en rottefældeklousul, selv om nogle måske ville være fristet til at tro det, men lad os sige, det er en musefældeklousul.

Jeg vil gerne have konkretiseret fra regeringens side, hvor meget denne musefældeklousul binder. Binder den virkelig således – det er sådan set supplerende til det, fru Ebba Strange var inde på i et konkret spørgsmål til regeringen, som jeg gerne vil gøre til mit – at det er umuligt for regeringen i 1981 at gennemføre nogen som helst lovgivning eller beslutning overhovedet vedrørende jord-, bolig- og skattepolitik f. eks., uden at de fire partier, der her står sammen, er enige om det lige til sidste komma? Hvis det er tilfældet, så strider det mod, hvad hr. Ole Espersen sagde, der jo i sin ordførertale sagde, at socialdemokratiet ikke lod sig binde.

Jeg synes, det er meget vigtigt at få klarhed over det, ikke mindst for forligspartierne egen skyld, så derfor vil jeg gerne bede om klare svar på det. Er det således, at man sætter flertalsmulighederne her i folketinget over styr? Er det således, at Danmarks regering ikke kan regere, uden at et flertal i centrum-demokraternes eller kristeligt folkepartis folketingsgrupper accepterer alt vedrørende den økonomiske politik? Det lyder fantastisk, for fantastisk til at være sandt. Jeg synes, at vi har krav på at få denne besked. Når det drejer sig om hædersmænd, så må de vel også oplyse, om der ligger sådanne mundtlige aftaler.

Preben Lange (Grønl.):

Indledningsvis vil jeg gerne komme med nogle betragtninger omkring den redegørelse, statsministeren gav her i tinget den 6. maj.

Der er i Grønland en udpræget forståelse for den krise, som Danmark nu åbenbart permanent er kommet ind i, men man skal

huske, at det er den danske regering og danske politikere, der har medansvar for denne krise og situationen i Danmark. Hjemmestyret har tidligere erklæret sig solidarisk og forstående over for den krise, Danmark er involveret i, men den økonomiske optrapning, der igennem mange år er sket i Grønland, og som har stillet Grønland i den nuværende afhængighedssituation, er vi til dels uforskyldt i. Da hjemmestyret blev indført for et år siden, var der forventninger i Grønland om, at de økonomiske rammer, der blev aftalt for en langsigtet planlægning, kunne fastholdes. Det har åbenbart ikke kunnet lade sig gøre. Ganske vist er rammebevillingen til de områder, der er overført og skal overføres til hjemmestyret, ikke i den fremlagte spareplan blevet antastet, men når der alligevel i planen er opført et beløb på 39 mill. kr., hvoraf ministeriet for Grønland bliver ramt med et beløb på 24 mill. kr. og anlægsarbejder bliver ramt med 15 mill. kr., er der grund til at nære store betænkeligheder. Vi er på den anden side opmærksom på, at der ind sættes ressourcer på energibesparende foranstaltninger.

Hjemmestyret lægger, som jeg har givet udtryk for i min første tale her i tinget, stor vægt på et godt samarbejde med den danske regering og et godt samarbejde med partierne i folketinget. Vi ønsker fortsat dette samarbejde, da hjemmestyret har behov for den økonomiske støtte, kapitaloverførslerne, som er forudsat i hele hjemmestyreordningen, og som et bredt flertal i folketinget står bag. Dette skulle indebære, at hjemmestyret får den økonomiske baggrund for, at udviklingen i vort samfund kan lykkes.

I den forbindelse vil jeg gerne erindre om, at jeg tidligere har sagt, at jeg betragter mig som hjemmestyrets repræsentant her i folketinget, og at jeg derfor ikke føler mig bundet af de danske partier her i tinget. Der er selvfølgelig enkelte partier, som vi føler os nærmere knyttet til end andre.

Det aktuelle oplæg, som er aftalt alene mellem fire danske partier, vil jeg derfor ikke føle nogen forpligtelse til at støtte, ej heller modsige. Regeringen må derfor selv sørge for at skaffe sig parlamentarisk opbakning hos socialdemokratiet og andre partier, der står det nær i dets politik. Baggrunden for denne beslutning er, at en række af de alvorlige belastninger, der her er lagt op til, hovedsaa-